ВІТАЄМО З ДНЕМ П'ЯТИДЕСЯТНИЦІ!

Дух Святий робить відомим ім'я Христа нашим сусідам, нашим співпрацівникам, нашим домашнім! Скрізь, аж до краю землі, Він прославляє, робить відомим ім'я Спасителя.

Він робить це через нас, усіх, хто напоєний Духом Святим. Ти хочеш пережити особливу присутність Духа у серці? Долучися до праці Духа – робити відомим ім'я Спасителя.

Стор.2

ГОЛОС НАДІЇ

ТИ, ГОСПОДИ, НАДІЯ МОЯ...

№6 червень 2021 | виходить з лютого 1991 року | voice.org.ua

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

НАЦІОНАЛЬНИЙ ДЕНЬ МОЛИТВИ ЗА УКРАЇНУ

Цього року до Київського палацу спорту, у якому традиційно проходить Національна молитва за Україну, прийшло більше людей, аніж очікували. Торік через карантин організатори змушені були провести молитву в форматі онлайн.

Тим ціннішою була атмосфера єдності, у яку можливо поринути лише в таких велелюдних заходах, де разом у одній молитві схиляють свої серця перед Господом протестанти, католики й православні.

Учасників молитви привітав Девід Хасавей, британський євангеліст, за підтримки якого відбувається цей щорічний захід. Після цього до присутніх звернувся старший єпископ УЦХВЄ Михайло Паночко, який закликав помолитися за долю нашої країни: «Дякую всім, хто прийшов сьогодні, щоб вкласти свою лепту в наповнення чаші молитов. Україна стоїть перед великими викликами й загрозами, багато з яких не під силу вирішити політикам чи економістам. Є речі, які може вирішити тільки Небо, тільки Бог! Ми віримо, що, стоячи в проломі за нашу країну, ми побачимо великі зміни і благословення Боже!» — підкреслив у своєму виступі Михайло Паночко.

Як зазначають організатори, чимало доленосних змін відбулося минулого року в політичній і соціально-економічній ситуації в країні, яка продовжує відчувати силу спільної молитви й віри народу. На жаль, загрози та наслідки пандемії й тривалих карантинних обмежень дають людям привід для страху та безпорадності. До того ж схід України до сьогодні потерпає від воєнного конфлікту. Однак Бог пильнує цілісність України — на більшості її території є мир і свобода сповідання віри. Триває процес очищення від корупції, що вразила ментальність людей і призвела до гальмування багатьох надважливих реформ…

За ці та інші потреби нашого народу в спільному молитовному служінні об'єднаються різні християнські конфесії й релігійні громади України. Священнослужителі закликали Божий люд молитися а мир, мудрість для влади, зцілення сердець.

Учасникам молитовного закладу презентували Рукописну Біблію, що стала символом єднання нашої країни навколо Божого Слова. Впродовж останніх трьох років 31094 жителів України змогли долучитися до переписування Біблії. Як зазначив генеральний секретар Українського Біблійного Товариства Олександр Бабійчук, цей процес і сама Рукописна Біблія були номіновані до Національного реєстру рекордів України. Власне, на сцені Національного дня молитви й відбулася урочиста церемонія вручення представникам УБТ сертифікатів Національного рекорду України в номінаціях «Наймасовіший захід із переписування Біблії» та «Найбільша рукописна книга».

Перед тим, як усі священнослужителі разом вийшли на сцену та поблагословили народ Божий, Девід Хасавей поділився своїм свідоцтвом: «Минуло рівно шістдесят років з того часу, коли я вперше потрапив до Радянського Союзу. Я побачив умови, у яких жив народ, і започаткував служіння — перевезення Біблій контрабандою. Щоразу, коли приїздив до країн радянського блоку, мав можливість привозити до двох тонн літератури! Через одинадцять років мене було заарештовано в Ужгороді».

Він згадав, як перебуваючи у вологій брудній камері, де мав би просидіти десять років, волав до Господа. І одного разу, коли, стиснувши зуби (бо вже не мав сил молитися), став славити Господа — сталося диво. «Таке враження, що небо відкрилось — і я побачив славу Небес, світло наповнило в'язничну камеру. Я почув Божі слова, які Він колись сказав Мойсею: «Я зійшов, щоб тебе звільнити!» Через два місяці мене й справді звільнили!.. Бог сьогодні промовляє до вашого народу: «Я зійшов, щоб звільнити Україну!» — підкреслив Девід Хасавей.

Будемо розповідати про славу Господню...

ЩОБ ЗНАЛО ПРО ЦЕ ПОКОЛІННЯ МАЙБУТНЄ...

і покладали на Бога надію свою.

Псалом 78

ЗАПРОШУЄМО

на конференцію

християнської місії

«ГОЛОС НАДІЇ»

16-17 липня 2021 р.

Початок о 18.00

усіх небайдужих до місіонерського служіння

конференція відбудеться за адресою:
вул. Дубнівська,1в
с. Підгайці
Волинська обл.

Церква «Спасіння»

СВІДЧЕННЯ

МОЛИТВА - ЄДИНИЙ ШАНС НА ЖИТТЯ

Стор.5

Володимир та Тетяна Гусаки в шлюбі вже 23 роки. Вони виховують восьмеро дітей — Наталю, Олександра, Андрія, Павла, Миколу, Віталія, Михайла та Аліну. Проживають у с. Рованці. 2017 року в життя родини прийшло серйозне випробування — захворів Володимир. Про це та інше читайте в матеріалі студії «Крок назустріч».

НОВИНИ ЦЕРКОВ ХВЄ ВОЛИНІ

• ***30 травня*** в церкві с. Підцаревичі відбулося рукопокладення на пресвітерське служіння ***Кондратюка Петра Федоровича***.

Рукопокладення звершили єпископ Близнюк М. І., заступник єпископа Тарасюк А. Р., пресвітер Клець В. М.

• ***06 червня*** в церкві с. Галузії відбулося рукопокладення на дияконське служіння ***Адамлюка Олега Федоровича***.

Рукопокладення звершили заступник єпископа Тарасюк А. Р., пресвітери Суслік В. Я., Дорофєєв М. В.

НОВИНИ

ЦЕРКВА І БІЗНЕС: ТОЧКИ ДОТИКУ

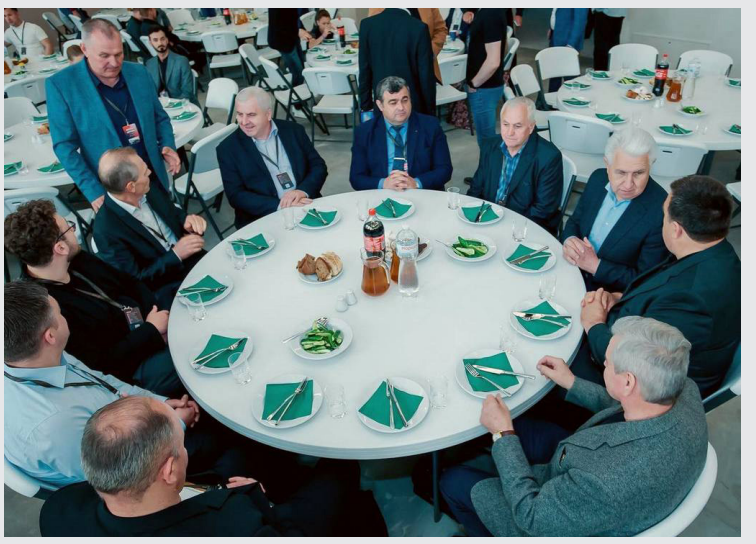

29 травня в Луцьку, на базі церкви «Спасіння», відбулася конференція «Бізнес і церква: точки дотику». Організатори – Християнська асоціація бізнесменів за підтримки Департаменту освіти та Руху молоді УХЦВЄ – створили особливу атмосферу як для підприємців із досвідом, так і для початківців у бізнесі.

«Велике благословення отримали учасники конференції через навчання спікерів, які говорили про біблійні основи служіння майном», – розповідає директор Департаменту християн-підприємців Роман Зінчук. За його словами, конференція на Волині стала важливим етапом взаємодії церкви й бізнесу.

«Під час навчання кожен мав змогу поставити питання, які в церквах, зазвичай, ставити не прийнято… Надіюся, що такі конференції стануть майданчиком, на якому досвідчені підприємці й початківці в бізнесі налагоджуватимуть комунікацію. Тут вони зможуть об'єднати зусилля задля особистісного розвитку й поширення Царства Божого», – поділився Роман Зінчук.

Торкнулася сердець промова старшого єпископа Михайла Паночка, який говорив про покликання підприємців-християн та їхнє служіння в місцевих церквах. Цю тему також чудово розкрив директор Департаменту освіти братерства Віктор Вознюк. Про сфери підприємництва, які сьогодні є продуктивними та користуються попитом, говорив голова Християнської асоціації бізнесменів, пастор церкви «Благодать» Андрій Мартинов.

Одна з цілей таких конференцій – духовне спорядження підприємців, а також можливість для молоді перейняти досвід правильного старту бізнесу, розвитку та збереження власної справи.

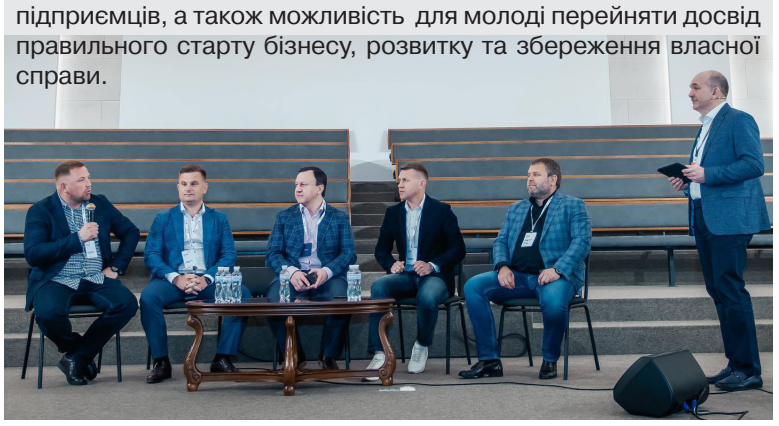

ВІТАЄМО!

ДУХ, ЯКИЙ ПРОСЛАВЛЯЄ ХРИСТА

Християнський світ згадує П'ятидесятницю – зішестя Святого Духа на апостолів, народження Церкви Христової. Щиро вітаємо вас, друзі, зі святом, розуміючи, що ця обітниця належить нам!

Отже хто Він – Святий Дух? Він – Особистість, Він – Бог! Не просто сила або вплив, не інші мови, не особливе релігійне переживання. Він – Утішитель, Він навчить, Він світ докорить, Він у вас буде – це про Особистість Духа Святого!

Характеристика, що її Син Божий дав для Духа Святого у Євангелії від Івана, закінчується словами: «Він (Дух Святий) прославить Мене!» (Ів.16:14)

Заключним акордом характеристики Господа для Бога – Духа Святого стало: «Він прославить Мене!»

Що означає прославити Христа? Молитися, свідчити, співати, проповідувати у присутності Духа Святого. Наша слава для Бога настільки потужна, наскільки сильно у ній присутній Святий Дух.

Є ще одне значення слова «прославити». Його суть у наступному – прославити означає зробити відомим. Всім відомі імена президента США, президента України, відомих політиків і спортсменів. Це їхня слава, їхня популярність, їхня упізнаваність. Медіа зробили їх відомими.

Дух Святий робить відомим ім'я Христа нашим сусідам, нашим співпрацівникам, нашим домашнім! Скрізь, аж до краю землі, Він прославляє, робить відомим ім'я Спасителя.

Він робить це через нас, усіх, хто напоєний Духом Святим. Ти хочеш пережити особливу присутність Духа у серці? Долучися до праці Духа – робити відомим ім'я Спасителя. Зроби сьогодні те, що Йому подобається. Скажи своєму товаришу по парті у школі, скажи сусіду про Христа, скажи людині біля сміттєвого бака – Христос дарує нове життя…

Зроби Христове ім'я відомим, прослав Сина Божого.

Сердечно вітаємо усіх читачів часопису – місіонерів, молитвеників, тих, хто матеріально підтримує справу поширення Царства Небесного, з Днем П'ятидесятниці!

Спільно продовжуймо розпочату Спасителем працю поширення Євангелії і Дух Святий нам у поміч!

Єпископ Микола СИНЮК

НЕКРОЛОГ

ЛЮДИНА З ВЕЛИКИМ СЕРЦЕМ

СЕРЕДЮК Володимир Олександрович

25 травня 2021 року після тривалої хвороби на 67 році життя відійшов у вічність член «Церкви Христа Спасителя» Володимир Середюк. Похорон відбувся 26 травня в с.П'ятигори Рівненської області.

Володимир Олександрович народився 23 січня 1955 року в с. П'ятигори в багатодітній сім'ї. Батьки Олександр і Марія Середюки народили трьох дочок і сімох синів. Володимир був дев'ятим. Коли йому виповнилося 12 років, померла матір. Після закінчення сільської школи вступив до рівненського училища, і був направлений на роботу в Луцьк. Потім відслужив в армії й знову повернувся до Луцька, де продовжив працю.

«Я познайомився з Володимиром у 1979 році, коли приїхав у Луцьк ще зовсім молодим хлопцем. Запам'ятався такий момент: у домі молитви на Кічкарівці було богослужіння, я з молоддю сидів на балконі. Але він підійшов до мене й каже: «Ти сьогодні будеш говорити Слово!» Довелося сісти біля проповідників. Тоді я вперше проповідував, дякуючи Володимиру», — розповів під час траурного богослужіння диякон «Церкви Христа Спасителя» Володимир Мельник.

Друзі та співпрацівники Володимира згадують його як енергійного організатора різних заходів, людину, яка жила церквою, багато жертвувала й мало піклувалася про надбання матеріальних благ для себе. Він працював із молоддю, служив регентом у хорах, зокрема самотужки збирав і навчав дитячі хори, оркестри в Україні та закордоном. Був одним із ентузіастів створення місії «Голос надії» та працював у її відділі милосердя. Любив квіти й доклав багато зусиль для оформлення території домів молитви.

«Слово «євангелізація» я вперше почув від Володимира Олександровича, — зауважив директор «Голосу надії» єпископ Микола Синюк. — Коли в 1980-ті їздили в Ківерці на молодіжні зібрання, він завжди повторював із сяючим лицем: «Треба євангелізувати!» І ми, коли їхали, співали християнські пісні в автобусі. Через півтора десятка років прийшла свобода й слово «євангелізація» стало звичним. Проте він цим жив! Пригадую його працю і в місії, і у відділі милосердя. Він завжди старався побачити тих, кому потрібна допомога».

Але, мабуть, улюбленим служінням Володимира було служіння дітям. Він навчав дітей співати. Їздив у дитячі будинки з допомогою. Вихованці згадують, як він помічав у кожному таланти: когось за руку привів у хор, когось залучив до проповіді, комусь допоміг подолати страх перед сценою, виявляв любов і увагу до дитячих переживань, помічав, чи має дитина що одягнути, і допомагав у скруті.

«Я — одна з тих дітей, хто співав у дитячому хорі Олександровича (так називали Володимира друзі та знайомі — прим. ред.). Він дуже любив дітей. І не просто як диригент, а як батько. Мав дуже м'яке серце, відчував кожну дитину. Сьогодні дивлюся на нього: здається, така маленька людина лежить… І де його серце взяло стільки любові?!» — сказала диригент Інна Філімончук.

Кілька років тому у Володимира виявили онкологічне захворювання. Лікування, операція не дали бажаних результатів, зрештою метастази досягнули хребта, що завдавало чоловіку сильного болю. Не маючи власної сім'ї, Володимир повернувся до родини, яка його прийняла й доглядала в останні місяці життя.

«Це сталося вчора… А позавчора я відвідав Володимира. Він уже був нерухомий, паралізований, тільки очі відкривав. Ми посумували з його братом Сергієм. І я тільки сказав слова: «Брате Володько, з Богом!» — і побачив в очах його, що він зворушився, і сльоза скотилася. Він почув!» — розповів місцевий пастор Котяй Павло.

Місія «Голос надії» висловлює щире співчуття родині та друзям.

ІНТЕРВ`Ю

МІСІОНЕРСТВО В ЕПОХУ ПАНДЕМІЇ

Сергій Тарасюк — пастор церкви «Світло Євангелії» в с. Хомутець, відповідальний за місіонерське служіння в Житомирській області від місії «Голос надії», заступник старшого пресвітера Житомирщини, прийомний батько для 10 дітей, місіонер із 1994 року. У час карантину він не відступив, не склав руки, а розпочинає нові проекти, які допомагають людям справлятися з викликами сучасності й дають їм Христову надію.

— Насамперед розкажіть, будь ласка, як ви опинилися на Житомирщині? Як почалося ваше місіонерське служіння?

— Я народився і виростав у смт Маневичі на Волині. Одного разу пастор запропонував мені вступити в Київський біблійний коледж. І після дворічного стаціонарного навчання Бог покликав мене працювати на терени Житомирщини, а саме в смт Брусилів. Я і ще троє моїх друзів приїхали на Брусилівщину й побачили велику духовну пустелю. Євангельських церков не було взагалі. Спочатку ми поставили перед собою завдання — донести до кожного чоловіка, жінки, дитини, до кожної домівки в 37 населених пунктах району Боже Слово. І завдяки спільним зусиллям, допомозі працівників пошти зуміли це зробити. Краяни дуже зацікавилися — писали нам листи, ми їх відвідували. Провели ряд євангелізаційних заходів в районному будинку культури в Брусилові. Навернулися перші люди, ми стали проводити регулярні богослужіння. Аналогічно — в інших населених пунктах.

— А який плід вашої праці на сьогодні?

— Наші невеликі досягнення такі: утворено 16 церков і груп, побудовано більше 10 домів молитви, крім цього, центри реабілітації, адаптації, сімейні центри, дитячі будинки сімейного типу.

— У вас дуже багато різних служінь, проектів… А як вплинула на ваші плани пандемія 2020 року?

— Роблячи підсумки в кінці кожного року, я ставив Богу запитання: «Куди, як і з ким рухатися далі? У якому напрямку вести нашу місіонерську працю?» І шукав Божого керівництва на наступний рік. Коли почалася пандемія, так само став запитувати: «Боже, як діяти? Що робити?» Карантинні обмеження все збільшувалися й збільшувалися. Я розводив руками та інтенсивно молився. І під час однієї з молитов отримав таку відповідь: «Зверни особливу увагу на малозабезпечених, багатодітних, самотніх, сиріт, вдів, людей із інвалідністю,

переселенців, атовців, неблагополучні сім'ї». Дев'ять категорій людей. І ми зрозуміли, що додається величезна робота!

Незабаром я звернувся до голови Брусилівської райдержадміністрації, і він організував засідання круглого столу, де було обговорено питання підтримки незахищених категорій населення. Стартували ми зі списку з 200 дітей. Буквально за два дні завдяки Божій допомозі зібрали все необхідне й разом зі Службою у справах дітей відвідали чимало сімей з добрим словом і добрим ділом. А головне — принесли їм Євангелію.

У березні 2020 року ми розпочали проект «Словом та ділом» для досягнення незахищених категорій населення. Ми розуміли, що люди саме в цей час потребують і моральної підтримки, і практичної допомоги. І церква не може лишатися осторонь.

Ми побачили, у яких жахливих умовах живе багато людей. І усвідомили, що наші можливості незмірно менші за їхні потреби. Але весь цей час над нами було Боже благословення — до благодійного проекту долучилося багато небайдужих, навіть невоцерковлених людей.

У нас народилася ідея на базі «Сімейного центру», який будується в Брусилові, відкрити приміщення «Словом та ділом» — щоб ще більше залучити до цього служіння місцеве населення. Люди зможуть приносити продукти, одяг, предмети побуту, які

ми передаватимемо тим, хто потребує.

— Цікавий проект, який можна перейняти й реалізувати у своїх населених пунктах. А скільки всього людей вам вдалося охопити?

— Мені важко назвати якісь числа. На початку я навіть не замислювався над веденням статистики, тому що насамперед потрібно було вирішити такі питання: як ми можемо допомогти, який внесок можемо зробити, щоб покращити життя людей під час пандемії, щоб підтримати й надихнути їх?

До речі, під час дії цього проекту моя сім'я поповнилася ще одним членом. Місцева влада звернула нашу увагу на родину в складних життєвих обставинах: чоловіка з інвалідністю та його сина-восьмикласника. Коли я відвідав їхній будинок, моє серце облилося кров'ю. Хлопець сам доглядає лежачого батька… Через два з половиною тижні після нашого знайомства батько помер. Увесь цей час ми благовістили, молилися, боролися за його життя. Чоловік встиг навернутися до Бога, звільнитися від тютюнової та алкогольної залежності. Якось його син звернувся до мене й запитав, чи зможу я прийняти його у свою сім'ю. Зрештою так і сталося, за що я дякую Богу.

— Справді, пандемія оголила проблему кризових сімей. Ви вже згадали про «Сімейний центр» у Брусилові, однин із напрямків якого — консультувати батьків, які збираються відмовитися від своїх дітей, а також надання психологічної, юридичної, матеріальної допомоги. Розкажіть детальніше.

— Вже давно в нас з'явилося бажання побудувати цей заклад, хоча спочатку він планувався як «Молодіжний центр». Тоді ми більше орієнтувалися на роботу з дітьми та молоддю. Але в процесі будівництва вирішили, що варто розширити цей проект. І пандемія нас у цьому переконала — до вирішення проблем населення району треба підходити комплексно.

Наша мета — у першу чергу доносити людям Боже Слово, давати орієнтири в цей непростий час, скеровувати до Ісуса Христа. Будівництво центру вже завершується, у недалекому майбутньому плануємо ввести в експлуатацію й відкрити ряд служінь, які охоплюватимуть велику кількість людей. Один із напрямків — консультація кризових сімей, тих, хто опинився на грані позбавлення батьківських прав. Переконаний, що ще багатьом людям Бог дасть свободу від шкідливих звичок, допоможе змінити спосіб життя, полагодить сім'ї.

Крім того, у центрі діятиме «Школа життя», що налічує 10 різних гуртків (кулінарія, англійська мова, комп'ютерна грамотність, робототехніка, «Клуб Суперкниги» тощо). Її зможуть відвідувати діти з 37 населених пунктів нашого району. Також із понеділка до п'ятниці працюватиме благодійна їдальня для 50 дітей із малозабезпечених сімей. Допомагатимемо їм виконувати домашні завдання та проводитимемо уроки християнської етики.

— Дякуємо, що не зупиняєтеся й надихаєте інших працювати. Чи могли б ви навести ще кілька історій про те, як Бог змінює життя людей?

— Свідчень чимало, адже наша церква в Хомутці має 11 напрямків служіння. І в кожному з них є цікаві історії. Наприклад, реабілітаційний напрямок. Ми відкрили три центри реабілітації — два чоловічих і один жіночий. Наприкінці минулого року я мав поїздку до Брусилова і, як завжди, підвозив людей. Коли пасажир виходив на зупинці, до мене підійшов один чоловік і каже: «Дай закурити!» Я відповів: «Не курю і вам не бажаю!» Ця фраза його зачепила, він зупинився — і зав'язалася розмова. Я побачив, що ця людина втомлена від гріха. Засвідчив йому й дав адреси наших реабілітаційних центрів. Згодом він знайшов нашу церкву, навернувся до Бога, пройшов реабілітацію і готується до водного хрещення. Слава Богу! А здавалося б — просто спонтанна зустріч…

— Скажіть декілька слів для тих, хто вагається: чи варто щось робити, чи краще перечекати? Ваші побажання християнам в час пандемії.

— Ми не знаємо, що буде в майбутньому, тому чекати кращих часів не потрібно. Та й загалом ми маємо в Україні прекрасний час для проповіді Євангелії. Просто треба зорієнтуватися. Загляньте в глибину свого серця і побачте ті дари й таланти, які закладені у вас Богом. І починайте реалізовувати свій потенціал. Ви дуже потрібні Господу — ваші руки, ваші ноги, ваш голос… Навколо — багато людей, які потребують доброго слова й доброго діла. Ідіть назустріч людям. Нехай Бог вас благословить!

Розмовляли Світлана Кучеренко та Володимир Сільковський

ЗУСТРІЧ ІЗ СЛУЖИТЕЛЕМ

СЕРГІЙ АНЧУК:

"ЗІ МНОЮ ЗАВЖДИ БУВ ГОСПОДЬ"

Щороку Українська Церква Християн Віри Євангельської в неділю після Трійці відзначає День братерства. У цей день у церквах згадують шлях, яким Господь дозволив пройти, наставників, зокрема тих, хто став духовним батьком для багатьох душ. А в суспільстві тим часом багато говорять про сім'ю та батьків, бо саме в червні народ виділяє аж цілий день, щоб привітати татусів та порозмовляти про їхню роль у вихованні...

Кожен із християн задумується над призначенням батька в сім'ї, церкві, суспільстві. У сім'ї він має дбати про домашніх та їхній добробут, про що знаємо з Писання. Пресвітер як батько має турбуватися про громаду. Чи можна поєднати сім'ю та служіння?

Про те, чи важко бути водночас і батьком, і наставником, і служителем, ми запитали в Сергія Анчука — заступника голови Волинського об'єднання УЦХВЄ в Ковельському регіоні. Йому вже сімдесят сім років, але він щонеділі сідає за кермо автомобіля і їде відвідувати євангельські церкви, за які відповідальний.

Отож, почнемо зі знайомства.

— Народився я в 1944 році на Рівненщині, у селі Великий Жолудськ. Мої батьки були віруючими. Тато перебував у в'язниці за те, що відмовився брати до рук зброю. Тому я з ним познайомився після його повернення, коли мені було вже шість років. Ще пам'ятаю, що батько був дуже завзятим до роботи, але попрацював він після табору недовго: два-три роки — та й зліг. Закінчив я сім класів, та й треба було працювати. Коли мені було шістнадцять років, я опинився на Дніпропетровщині, де доглядав біля вісімдесяти телят. І там я, юнак, обійшов передовиків. Згодом вивчився на водія. Коли мені йшов вісімнадцятий рік, мав великі проблеми зі здоров'ям, але потім зрозумів, що то була Божа воля. У той час мене стали викликати до військкомату. Але мій стан був такий, що медсестра підтримувала мене, бо мені аж земля йшла обертом. «Не годен до служби!» – сказали. Звісно, до війська мене не взяли – комісували. Тоді я завербувався на роботу в Казахстан, бо хотів, щоб паспорт видали. А там всі мої хвороби як рукою зняло, ніби й нічого не було.

Де б я не опинявся, зі мною завжди був Господь.

— Де ви зустріли свою дружину?

— У 1965 році я зайшов зі своїм двоюрідним братом-тезкою в гості до родичів його жінки. Там була вона. Мені дуже сподобалася. І дядькові моєї майбутньої жінки було відкрито від Господа, що я візьму її собі за дружину.

— Що стало причиною того, що ви переїхали до Криму?

— Я раніше їздив туди на заробітки, і мені там сподобалося. Тож коли одружився, вирішив туди переїхати, бо роботи в селі не було. А в батьковій хаті з того часу, як забрали дім молитви, проводили зібрання (віруючих на той час в нашому селі було душ 300), — і потрібно було мені будуватися. У Криму я взяв ділянку, на якій побудував дім. Насадив садочок. Народилося в нас троє діток. А працював будівельником. Дав мені Бог до того розуміння. Голова колгоспу дуже добре ставився до нас. І віруючих з'їхалося туди чимало. У нас навіть був хор, із яким ми багато їздили, співали. Так що покидати Крим я не збирався. Але сталося так, що поставили нового голову колгоспу — і помінялися порядки та ставлення до нас, віруючих. Коли це все стало діятися, я почув всередині чіткий голос: «Негайно виїжджай!» І так кілька разів. Що ж робити? Як же хату продати? І сниться мені сон, у якому було вказано, хто хату купить, і показано, де я буду. Прожили ми в Криму вісім років і повернулися в Рафалівку, на Рівненщину.

— Але тепер ви проживаєте й служите в Ковелі?

— Так, це сталося в 1973 році. Багато хто переїхав з Криму в Ковель. Там тоді розпочали будувати «Сільмаш». Туди й мене прийняли на роботу. Побудував і в Ковелі собі дім.

У цьому місті зібралося багато віруючих, але всі були з різних церков, молоді, по-різному навчені. Спочатку ми збиралися лише по хатах. Нас ловили, штрафували. Згодом влада запропонувала нам збиратися разом із баптистами. Більшість погодилася на це. Так що вранці проводили служіння баптисти, о 14:00 — ми, а в суботу — адвентисти. Служителем на той час був Василь Абрамчук. Пізніше дали дозвіл збиратися окремо, ми купили хату під дім молитви — і в 1979 році мене обрали на служіння.

— Чи готові ви були до служіння?

— Сказати чесно — то ні. Кілька разів намагався відмовитися. Було важко, хоча за кілька днів до обрання на служіння до мене було слово про нього. Здавалося, що воно мені не по силі. Я був молодий. А радянський час не такий, як теперішній — служителями ставили старших. Тоді творилося багато незрозумілого й недоброго. А ще ми будували свій дім молитви. Тож я думав, що доведу будівництво до кінця й передам служіння комусь іншому, бо ж у мене сім'я (було вісім діток) — і її потрібно забезпечувати, а тут ще будівництво, служіння... На все треба час, здоров'я, сили. Але, то було Боже діло — і я його не залишив.

— А як на це реагувала ваша дружина? Не було нарікань, адже двоє з ваших дітей потребували особливої уваги?

— Вона мусила все терпіти, благословляла мене. Багато брала на свої плечі. Я інколи був задіяний днями й ночами. А на початку 1990-х ще й тяжко захворів, що був майже обома ногами з тієї сторони. Десять днів реанімації, довгий період реабілітації... Тоді ми чітко зрозуміли: якщо я залишу працю, на яку поставлений, то матимемо втрату. У служінні та сім'ї найголовніше — взаєморозуміння між дружиною й чоловіком. А ще моя жінка завжди молилася за мене.

— Чи складно бути батьком для своїх дітей і духовним батьком у церкві?

— Надто важко, надто важко! Було, що навіть в неділю я вставав тоді, коли мої діти ще спали. Коли ж повертався додому (після служінь були бесіди й інші справи) — вони вже спали. Я десь згоджуюся з думкою, що на першому місці повинна бути сім'я, але служитель має турбуватися й про церкву. Петро запитує Христа: «Що нам буде за те, що ми все залишили: дружин, дітей... й пішли за тобою?» Тож, пішовши за Ісусом, хіба вони могли повноцінно турбуватися за своїх? Звичайно, що ні! Але Христос сказав тоді, що в цьому житті вони матимуть більше, ніж залишили, і, крім цього, матимуть ще й вічне життя. Вважаю, що потрібно турбуватися та молитися за одне й за інше.

— Чи не почуваєтеся ви винними перед своїми дітьми, що проводили з ними небагато часу?

— Якщо взяти з суто людського боку, то щось таке є. Хоч я й турбувався, щоб вони не були голодні, голі, завжди старався їх забезпечити. Ще й тепер, коли я починаю щось говорити про роботу, вони мені кажуть: «Ви ж нас завжди вчили працювати». Ми разом із ними й будували, і землю обробляли. Дорікань чи образ ніколи не чув. Діти, можливо, до кінця не розуміли мене, але завдяки дружині ніколи не було непорозумінь.

— На вашу думку, у чому полягає завдання християнина як батька?

— У першу чергу має бути турботливий та брати участь у вихованні дітей. У служителів виховання часто нехтується. Діти батька не бачать цілими днями. Добре, якщо все закінчується добре. А ще — він має бути завжди чесним.

— Що має виховувати в собі служитель?

— Уміння бути батьком вдома та в церкві. Проводити життя в Христі, бути віддзеркаленням Його праведності й достоїнства. Це якраз те, чого в нас може не бути. Саме ці якості мають найбільший вплив на дітей та їхнє виховання не тільки вдома, але й в церкві. Бо ж якщо тільки говорити, а жити не так як вчимо,то — що посієш те й пожнеш.

— Найбільший подарунок для вас від дітей та онуків?

— Подарунки різні були. А найцінніше — це добре ставлення, розуміння, послух, любов не на словах, а на ділі — справжня.

— На вашу думку, чи є «конфлікт поколінь» насправді?

— Є... Молоді часто думають, що старші їм нав'язують свою думку. Але це не так, просто в старших людей більше досвіду, і багато чого вони можуть передбачити. Тому не варто нехтувати їхніми порадами, а тим більше дивитися на них зверхньо. Розумний вчиться на своїх помилках, а мудрий – на чужих. Найкраще, коли між дітьми й батьком є гармонія та злагодженість. Щось батько недогледить — діти підкажуть, щось діти — батько порадить. Написано, що в тих, хто радиться, — мудрість. А коли кожен робить своє, то й пророком не треба бути, щоб знати, що чекає таку сім'ю чи церкву — сварки та розколи.

— Яке ваше найзаповітніше бажання на порозі свого вісімдесятиріччя?

— Моє бажання — бути готовим до зустрічі з Господом Ісусом, чи то сьогодні, чи то завтра. Коли доводиться говорити про смерть з іншими, то дехто просто сахається. Я розумію, що коли ми діти Божі, то не тільки маємо співати: «Так манить мене голубе небо...» Бо коли «голубе небо» наближається, то руками й ногами опираємося, аби залишитися на «грішній землі». Бог мене береже, і Він один знає час і обставини моєї зустрічі з Ним.

— Сергію Павловичу, що ви порадили би батькам, дітям, служителям, загалом християнам?

— Турбуватися один про одного, дбати про сім'ї та їхній добробут, але не через якусь крутню та обман. Завжди нести примирення й порозуміння в родину та церкву. Жити достойно Христа, доручати Йому все, навіть самого себе, бо все зможемо в Тім, хто нас зміцнює. А Він своїх не залишить ні в молодості, ні в такому віці, як зараз я. І не думайте, що в нас мають бути найкрутіші автомобілі та найкращі хати. Я не проти комфорту, але в усьому має бути міра. Є ж бо друга крайність — багато працювати, бажати чогось та не мати. Хай Бог дасть кожному християнину відкриті очі, тоді буде благословення! Поважайте один одного...

Інна МЕЛЬНИК

СВІДЧЕННЯ

МОЛИТВА - ЄДИНИЙ ШАНС НА ЖИТТЯ

Початок на стор.1

На запитання «У чому секрет вашого сімейного щастя?» Володимир відповідає: «Секрет дуже простий. Це збережена юність для Господа й життя згідно з біблійними принципами. У цьому полягає успіх». А дружина Тетяна додає: «Я завжди молилася й просила в Бога мудрого чоловіка, щоб він служив Господу».

Свої стосунки до одруження Володимир та Тетяна будували на основі Божих заповідей, а юність проводили за принципом «що посієш, те й пожнеш». «Боже Слово каже, що всі, хто бере шлюб, повинні мати «ложе непорочне». Хлопець має зберегти цнотливість для майбутньої дружини, а дівчина — для майбутнього чоловіка. Якраз у цьому захований досить великий відсоток благословення від Бога. В такому випадку ми маємо право просити в Господа благословення. В іншому — Бог не може повноцінно благословити нас», — висловлює своє переконання Володимир.

«Виберіть собі сьогодні, кому будете служити... А я та дім мій будемо служити Господеві» (Єг.24:15).

Любов до Бога Володимир перейняв від мами. У його пам'яті закарбувалися дитячі спогади про її побожне життя. Він розповідає: «Матір казала, що, коли мені було декілька місяців, лікарі нас виписали з лікарні зі словами: «Нехай ця дитина помирає вдома». Але так не сталося. Підростаючи, не раз чув, як в іншій кімнаті мама молилася, плакала… І поступово зрозумів, що саме за дверима тієї кімнати кувалася моя доля. Саме тому я не помер, саме тому я живий дотепер. З тих пір пройшло більше 40 років. А нещодавно, коли моє життя було на межі, за мене молилася вже моя дружина».

Розповідаючи про перші труднощі, із якими довелося зустрітися їхній сім'ї, Володимир каже: «Коли стали з'являтися діти, вони, слава Богу, народжувалися здоровими, але потім хтось хворів, хтось мав інші якість проблеми… Тоді ми молилися за них, і не один раз бачили, як Господь нам допомагав».

Непередбачувана ситуація, яка свого часу трапилася з найменшим сином Михайликом, змусила Володимира та Тетяну благати Бога про допомогу. «Старші діти покликали мене до хати, і я побачив, що моя дитина навзнак лежить на підлозі й не рухається. Я взяв сина на руки — він навіть не подавав ознак життя… Я відчував, що він просто помирає, я його втрачаю, але як батько навіть не можу нічого вдіяти», — ділиться Володимир.

«Коли кличу, озвися до мене, Боже правди моєї, Ти простір для мене робив у тісноті... Помилуй мене, і почуй молитву мою!» (Пс.4:2).

«Ми з дружиною стали на коліна й почали молитися, просити в Бога милості. Це була не просто молитва, це був крик душі. Я віддав сина дружині, а сам просто впав на підлогу й сказав: «Господи, згадай скільки разів у своєму житті ми постилися й молилися за нашу сім'ю!» — розповідає Володимир. «Бог почув нашу молитву і явив милість!» — зауважує Тетяна.

Тепер 12-річний Михайлик є великою втіхою для батьків. «Коли я був маленький, то впав і ледь не помер. Я дякую Господу, що Він мене зцілив. І за нашу сім'ю, за батьків, які за мене молилися», — каже хлопчик.

Діти підтверджують слова батьків. «Коли в нашій сім'ї бували якісь труднощі, то тато з мамою ніколи не панікували. Вони покладали надію на Бога, бо знали, що тільки Він може допомогти. Найбільше мені подобається в татові, що він піклується про сім'ю, старається навчити нас працювати», — каже Олександр. «Я люблю свого тата, він турбується про мене, молиться. Ми разом проводимо час, граємо в різні ігри», — додає Віталій. «Найбільше ми любимо, коли є вільний час, ловити рибу в ставу. Деколи їздимо сім'єю в ліс, шашлики смажимо», — ділиться Андрій.

Як і в кожної сім'ї, у Гусаків є свої традиції. Одна з них — усе робити разом: чи-то працювати, чи відпочивати, чи молитися. «Іноді ми їздимо на природу — шашликів насмажити, м'яча побити», — каже Володимир. «Діти це дуже люблять», — додає Тетяна. «Моє бажання як батька — щоб усі діти виросли християнами. Це найголовніше. Щоб вони любили Господа, любили батьків, любили людей. Ми стараємося ввечері, коли всі вдома, разом читати Біблію. Молимося разом», — продовжує чоловік. «Це вже наша традиція — і нам дуже подобається читати з батьками Біблію», — каже син Микола.

«Служіння Богові — це не просто піти до церкви помолитися, — роздумує Володимир. — Служіння Богу — це служіння ближнім. Служіння Богу — це навчити своїх дітей Божих заповідей. Щоб вони пам'ятали, що Бог зробив у житті нашої сім'ї. Біблія закликає нас навчати дітей любити батьків, поважати старших, виявляти милосердя. Це цінності, які мають супроводжувати нас до вічного життя».

«А батьки, не дратуйте дітей своїх, а виховуйте їх в напоминанні й остереженні Божому!» (Еф.6:4).

Багатодітним батькам Володимиру та Тетяні Гусакам — на радість піклуватися про таку велику сім'ю. Вони впевнені: діти — це дар Божий! «Якщо Бог дає дітей, Він ніколи не залишить без їжі, без одежі — це однозначно. Він потурбується, дасть кошти, можливість заробити… Це прекрасно — мати велику християнську сім'ю!» — стверджує Володимир.

У 2017 році дружина, сини та доньки непохитно стояли в молитві за життя Володимира. «Ми з сім'єю поїхали до батьків у село, — розповідає чоловік. — Були на зібранні, потім усі разом повечеряли, лягли спати. А вночі мені стало зле. Спочатку думав, що це звичайний грип. У мене трималася досить висока температура. Два тижні лікарі не могли встановити діагноз. Нарешті виявили — тромбоз верхньої брижової артерії. Стали лікувати…»

На жаль, двотижневе інтенсивне лікування не принесло бажаних результатів. Висока температура, кволість у тілі, втрата ваги й далі непокоїли чоловіка. «У якийсь момент лікарі сказали: «Ми зі свого боку зробили все, що могли». І так мене відправили додому», — розповідає Володимир.

«Коли ми дізналися про цей діагноз, приходили різні думки… Але я все одно надіялася на Бога й була досить спокійною. А один із наших синів постійно мені казав: «Мамо, не переживайте, з татом усе буде добре — він стільки їздить, проповідує, служить… Бог проведе!» — ділиться Тетяна.

У Володимира виявили рідкісну хворобу, лікування якої дає мало шансів на одужання. У більшості випадків вона призводить до смерті. Усе, чим могла допомогти сім'я — це молитися. «Пам'ятаю, коли вже приїхав з лікарні додому, то діти багато разів за мене молилися. Був один такий гарний вечір, коли зібралася вся сім'я, яка була того дня в пості й молитві. Я став серед кімнати, зіперся на стілець, тому що було досить тяжко, і ми разом щиро молилися до Господа», — згадує Володимир.

«Коли батько був хворий і лежав у лікарні, ми вдома постилися, молилися, збиралися в інших сім'ях і також молилися», — каже син Микола. «Коли тато хворів, ми багато молилися всі разом, але потім я особисто ще заходив у кімнату, зачинявся й ревно молився за татове зцілення», — додає син Павло. «Я постив, молився й вірив, що тато буде здоровий», — каже Віталій.

«Діти розуміли, що відбувається, вони багато молилися, постили. Переживали за тата, хотіли, щоб він видужав», — розповідає Тетяна. Дружина невідступно молилася за оздоровлення чоловіка. Вона не втрачала віри, що Бог обов'язково відповість. «Мені дуже запам'яталося, як мама лишалася сама, читала Біблію й молилася, щоби Бог дав татові одужання», — каже Олександр. «Хто, як не я, мав підтримувати чоловіка? Хоч бувало й тяжко на душі, але ми не здавалися. І Бог дав відповідь!» — додає Тетяна. «Моя дружина, мої діти стояли в молитві за мене. І я вірю, що це на їхні молитви Бог відповів», — ділиться Володимир.

Бог відповів на молитви родини Гусаків. Володимир отримав зцілення. Випробування хворобою не пройшло безслідно — воно багато чого навчило подружжя. «Ця хвороба ще більше зблизила нас один із одним, — зауважує чоловік. — Показала, що труднощі можна пройти тільки разом, з'єднавшись в одне ціле». Тетяна погоджується: «Ми навчилися більше довіряти Богу, покладати всю надію на Нього. Він проведе через усі життєві обставини». «Коли ми пройшли через це випробування, то я зрозумів, що Бог дійсно Живий і чує наші молитви!» — каже син Андрій.

«Не раз сидимо з дружиною в нашій бесідці, спілкуємося, і я усвідомлюю, що не зміг би бути настільки щасливим без неї. Тому дякую Богу за дружину, за сім'ю — що ми можемо разом іти земним шляхом. І головне — маємо надію, що вічність будемо проводити разом», — підсумовує Володимир Гусак.

СЛУЖІННЯ ОЧИМА ДРУЖИНИ МІСІОНЕРА

НАЙКРАЩИЙ ЧАС У ЖИТТІ - КОЛИ ТИ СЛУЖИШ ЛЮДЯМ

Народилася я в невеликому селищі Варва Чернігівської області. Про Господа знала з дитинства, бо ходила в недільну школу адвентистів, які приїжджали в наше селище. Євангельську церкву стала постійно відвідувати з 14 років, з часу приїзду до нас місіонерів.

Місіонери були мені гарним прикладом — весь час задіяні в служіннях, допомагали людям. На квартирі, яку вони орендували, завжди збиралося багато людей. Мені хотілося постійно бути з ними, їздити на різні зібрання, у дитячі табори. Я цим жила, і мені це дуже подобалося, тому захотіла служити Господу так, як ці місіонери.

У той час у наше містечко на місіонерську працю приїхав і Мирослав. Коли мені минув 21 рік, ми одружилися. Ще до одруження Мирослав говорив, що він — місіонер і хоче й надалі разом зі мною працювати для Господа. Я теж цього хотіла. Але спочатку було трохи незвично й тяжко.

До нас постійно приїжджала молодь для проведення таборів і євангелізацій, студенти — на практику… Усіх цих людей треба було прийняти, готувати їм їжу. Коли я жила з батьками, у нас не було такого руху в домі, а тут довелося навчитися швидко зготувати обід на 10 чоловік і розмістити їх на ночівлю.

Так, було нелегко, але досвід приходить із часом, і нині я не уявляю свого життя іншим.

Дякую Господу, що вже 13 років ми працюємо на Божій ниві. Серце переповняє радість, коли ти розумієш, що життя минає недарма. За роки місіонерської праці на Варвинщині проведено багато євангелізацій, дитячих таборів, роздано безліч християнської літератури.

Мирослав — служитель у церкві «Преображення» у Варві, я працюю з дітьми в недільній школі.

Бути дружиною місіонера — це бути постійно в русі, що благословенно! Найкращий час у житті — коли ти служиш людям і звіщаєш їм про Господа!

Юлія КАПАРЧУК

ПРОПОВІДЬ

ХРАМ ДЛЯ БОГА

З часу народження Церкви Ісуса Христа, яке відбулося із зішестям Святого Духа на апостолів, уже не храми місце поклоніння Богові та зустрічей із Ним, а серце людини. Причому Господь хоче не просто зрідка навідувати його, а постійно перебувати в ньому. Думка, що лише в певному місці віруюча людина може переживати присутність Божу, — хибна. З таким переконанням люди позбавлені живого єднання з Ним, між ними та Богом не відбувається постійного природного зв'язку, що існував між першими людьми та Господом.

Коли апостол Павло в Атенах побачив побожність язичників, то сказав їм: «Бог, що створив світ і все, що в ньому, бувши Господом неба й землі, проживає не в храмах, рукою збудованих» (Дії 17:24). Тож дослідімо, де проживає Бог.

«І вблагаю Я Отця, — і Втішителя іншого дасть вам, щоб із вами повік перебував, — Духа правди, що Його світ прийняти не може, бо не бачить Його та не знає Його. Його знаєте ви, бо при вас перебуває, і в вас буде він... Як хто любить Мене, той слово Моє берегтиме, і Отець Мій полюбить його, і Ми прийдемо до нього, і оселю закладемо в нього» (Ів.14:16-23), — так розповідав одному зі Своїх учнів Ісус Христос про те, що відбудеться, коли Дух Святий зійде після Його воскресіння.

Бог бажає вселитися в серця людей і в них улаштувати для Себе дім для постійного пробування. Не розуміючи цієї істини, багато людей шукають особливі час та місце зустрічі із Богом. Навіть народжені від Духа християни поводять себе з Богом так, як із гостем. Вони Його запрошують лише тоді, коли виникає потреба вирішити якісь проблеми, або по неділях чи великих релігійних святах. Вони не дають Йому можливості стати повноправним господарем їхнього життя.

Проте Бог хоче бути не особою з оперативного реагування на виклики задля задоволення якихось потреб чи інтересів, а найріднішим та найближчим другом і батьком. Чудово це дикійської церкви: «Ось Я стою під дверима та стукаю: коли хто почує мій голос і двері відчинить, Я до нього ввійду, і буду вечеряти з ним, а він зі Мною» (Об.3:20). Йдеться не про вирішення проблем чи порятунок від чогось, а про спільну трапезу при заході сонця, спокійний відпочинок від турбот, близькість, єднання, спілкування...

Нині Дух Святий, як і тоді, «коли земля була пуста та порожня, і Дух Божий ширяв над поверхнею води» (1М.1:2), витає над континентами та державами, містами та селами, націями та народами, над домами нашими і шукає, щоб прийняли Його. Йому потрібне місце, позбавлене стихій світу. Він хоче бути в серцях тих людей, які звільнили себе від гріховного мотлоху й зла, очистили від всякого бруду та неправди.

Божому Духові неспокійно там, де є гріхи людські. Він принижений та стурбований в середовищі непокори та непослуху Богові, зла й беззаконня. Апостол Павло в Посланні до ефесян пише: «І не засмучуйте Духа Святого Божого, яким ви запечатані на день викупу. Усяке подратування, і гнів, і лютість, і крик, і лайка нехай буде взято від вас разом із всякою злобою» (4:30-31). Там, де є такі прояви, незручно перебувати Духові Святому. Ми це можемо зрозуміти навіть із взаємостосунків у нашому домі: якщо в ньому немає порозуміння, злагоди та добра, то ми неохоче туди повертаємося.

Негативним прикладом того, як місце, призначене для перебування Бога, залишилося без Нього, став єрусалимський храм. І все через недобру поведінку людей. Коли Ісус Христос «у храм увійшов, то став виганяти продавців і покупців у храмі, і поперевертав столи грошомінам та ослони — продавцям голубів» (Мр.11:15). Після цього там відбулося явлення слави Господньої в оздоровленні людей — і це означало, що Господь повернувся.

Коли храм Божий в Єрусалимі був збудований і відповідав Божим баченню і бажанням, то Господь наповнив його хмарою Своєї присутності.

Сьогодні в кожному з нас Господь вбачає храм для Духа Святого.

Помічаючи негативні прояви в житті коринфських християн, апостол Павло неодноразово ставив риторичне запитання цим віруючим: «Чи не знаєте ви, що ви — Божий храм, і Дух Божий у вас пробуває? Як хто нівечить Божого храма, того знівечить Бог, бо храм Божий святий, а храм той — то ви!» (1Кор.3:16-17), «Хіба ви не знаєте, що ваше тіло — то храм Духа Святого, що живе Він у вас, Якого від Бога ви маєте, і ви не свої? Бо дорого куплені ви. Отож прославляйте Бога в тілі своєму та в дусі своєму, що Божі вони!» (1Кор.6:19-20).

Намагаючись привести коринтян до правильних стосунків із Духом Святим, він підкреслював, що потрібно шанобливо ставитися до цього храму. І передусім це стосується його духовної чистоти, відсутності всякого зла й беззаконня, що й зумовлюватиме прославлення Його Імені.

У другому листі до цієї ж общини апостол зазначав: «Яка згода поміж Божим храмом та ідолами? Бо ви храм Бога Живого, як Бог пророк: «Поселюсь серед них і ходитиму, і буду їм Богом, — а вони будуть народом Моїм!» (2Кор.6:16). А це означає, що Божої присутності не буде там, де присутні ідоли.

Перебування Духа Святого в кожному з нас є запорукою нашого воскресіння до вічного життя в Царстві Небеснім, про що апостол Павло писав до филип'ян: «...Дух Божий живе в вас... А коли живе в вас Дух Того, Хто воскресив Ісуса з мертвих, то Той, Хто підняв Христа з мертвих, оживить і смертельні тіла ваші через Свого Духа, що живе в вас» (Рим.8: 9-11).

Не забуваймо, що Бог не потребує служіння людських рук та не живе в храмах чи інших культових спорудах, а перебуває в серцях тих людей, які відкриті для Його присутності. Тому дбаймо про чистоту свого серця та посвячуймо його Йому.

Ігор КРОЩУК

ЗАПИТУЙТЕ - ВІДПОВІДАЄМО

Пропонуємо вашій увазі добірку запитань від користувачів соціальних мереж на тему хрещення Святим Духом. Відповідає пастор-місіонер церкви у м. Суми Валентин Ярошенко.

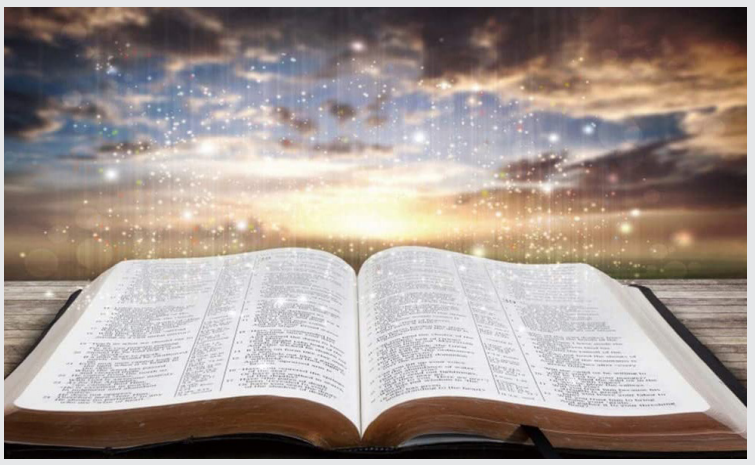

— Що таке хрещення Духом Святим?

— Саме слово «хрещення» (грець. «баптізо») значить «занурення». Хрещення ж Святим Духом — це особливе переживання, під час якого людина отримує дар для особистого зміцнення, щоб успішно розвиватися духовно й бути ефективним для Церкви й Бога.

— Хто може отримати цей дар?

— Цей дар можуть отримати всі віруючі, незалежно від конфесії чи релігійного досвіду. «А Петро до них каже: Покайтеся, і нехай же охриститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відпущення ваших гріхів, і дара Духа Святого ви приймете! Бо для вас ця обітниця, і для ваших дітей, і для всіх, що далеко знаходяться, кого б тільки покликав Господь, Бог наш» (Дії 2:38-39).

— Як людина отримує цей дар?

— Здебільшого це відбувається під час молитви, часто з рукопокладенням, за тих, хто бажає цього. Бувають також випадки отримання цього дару під час індивідуальної молитви, просто в побуті чи навіть під час сну. Головне в цьому — бажання отримати цей дар та готовність його прийняти.

— Як дізнатися, людина хрещена Духом чи ні?

— Має бути ознака — здібність говорити чи молитися іншими мовами. «Усі ж вони сповнились Духом Святим, і почали говорити іншими мовами, як їм Дух промовляти давав» (Дії 2:4).

— Це якісь земні мови чи ні?

— Це може бути певна земна мова (такі випадки трапляються) або ж взагалі невідома досі мова, як у Біблія написано — ангельська. «Коли я говорю мовами людськими й ангольськими...» (1Кор.13:1).

— Чи може людина сама вивчити цю мову?

— Ні. Оскільки це буде лише імітація, а не справжній дар. Інші мови дає тільки Бог, їх не можна вивчити самостійно чи просто повторити за кимось.

— Що дає дар інших мов?

— Інші мови — чудова підмога в молитовному житті християнина. Здебільшого їх використовують під час молитви, рідше — як дар пророцтва, але тоді їх мусить хтось витлумачити. «Як говорить хто чужою мовою, той не людям говорить, а Богові, бо ніхто його не розуміє, і він духом говорить таємне» (1Кор.14:2).

— Чи є інші мови ознакою спасіння? Чи може бути спасенною людина, яка немає цього дару?

— Ми спасаємося вірою в Христа і по благодаті, а дар інших мов — це просто дарована християнинові додаткова сила для більш ефективного життя та служіння. Спасенна та людина, яка покаялася у своїх гріхах та примирилася з Богом, а хрещення Духом із ознакою інших мов — це окреме переживання.

— Хрещення Духом Святим і інші мови — це свого роду пропуск в рай?

— Ні. Це дар для життя та служіння тут на землі. Наявність цього дару не є гарантією безумовного спасіння чи безлімітного входження в небеса.

— Як стати достойним для отримання цього дару?

— Ніяк. Людина сама по собі не може удостоїтися цього, бо це дар благодаті, тобто незаслуженої милості. Від нас очікується лише йти за Богом та довіряти Йому. І коли ми будемо прагнути хрещення Духом Святим, ми можемо отримати його. Вірте, моліться — і ви отримаєте!

Якщо у вас виникнуть власні запитання, ви можете надіслати на сторінку в Інстаграм-каналі за посиланням через QR-код, або надіслати нам на електронну пошту golosnadiyi@gmail.com.

Дитяча сторінка

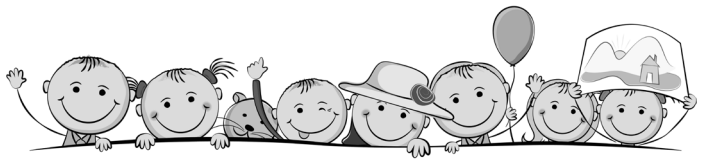

Дитяча сторінка

СПРАВЖНЯ ДРУЖБА!

Чи замислювалися ви над тим, що таке дружба? Що для неї потрібно? Чи кожного ви можете назвати своїм другом? Яка ж різниця між «знайомим» і «другом»?

З чого починається дружба?

Згадайте пісеньку з мультфільму про єнота: «Дружба починається з усмішки». І справді — дружба двох людей починається з відкритості, взаємної симпатії, спільних інтересів тощо. Комусь більше подобається математика, а комусь — фізкультура. Хтось має спокійний характер, а хтось — вибуховий. Дехто намагається завжди бути чесним, інший — може легко обманути. Пташки збираються за своїм родом. Недарма в народі кажуть: «Скажи мені, хто твій друг, і я скажу, хто ти». «Чи йдуть двоє разом, якщо не умовились?» — запитує пророк Амос (Ам.3:3). А ще в Біблії написано: «Товариство лихе псує добрі звичаї» (1Кор.15:33). Мова про те, що друзі можуть дуже впливати один на одного — як позитивно, так і негативно. Тож варто звернути увагу, кого ми обираємо собі в друзі.

Хто такий справжній друг?

Чи багато у вас друзів? Ми проводимо час із багатьма людьми — у своєму дворі, школі, церкві чи спортивній секції. Але не кожному з них ми однаково довіряємо, не кожному можемо розповісти сокровенну таємницю. Адже цю довіру потрібно заслужити. Ось ти спіткнувся й ненароком упав, боляче забивши коліно. Хтось у цей момент підніме тебе на сміх, а хтось простягне руку, щоб допомогти піднятися. Хтось поширюватиме плітки за твоєю спиною, а хтось навпаки — заступиться, коли почує неправду. Друг пізнається в біді! У такі миті й перевіряється, хто був твоїм справжнім другом, а хто лише вдавав приязнь, щоб отримати якусь вигоду. Справжніх друзів може бути небагато — один, двоє, троє на все життя. І як потрібно ними цінувати!

Що потрібно для дружби?

Дехто каже: «У мене зовсім немає друзів, ніхто не хоче зі мною дружити!» Але часто це свідчить про їхню неготовність віддавати, а тільки приймати. Якось Андрійко та Юрко грались у дворі. Юрків дідусь приніс онукові великого бублика й каже: «Візьми й поділися з другом — але ж тільки по-щирості!» — «Як це «по щирості?» — запитав Юрко. «Коли розламаєш бублика, то більшу частину віддай Андрійку». Юрко подумав і відповів: «Дідусю, дай бублика Андрійку, нехай він зі мною поділиться по-щирості!» Усі ми хочемо, щоб нас любили, не обманювали, ділилися, але не завжди хочемо самі так робити. Біблія вчить: «Тож усе, чого тільки бажаєте, щоб чинили вам люди, те саме чиніть їм і ви» (Мт.7:12). Тож не бійтеся зробити перший крок до дружби — почніть із усмішки, як Крихітка Єнот зі згаданого мультфільму!

ДАВИД І ЙОНАТАН

ПРИКЛАД СПРАВЖНЬОЇ ДРУЖБИ

Під час навчання в середній школі в мене була «тимчасова подруга». У маленькій церкві, у якій я була чи не єдиною дівчиною її віку, ми були «друзями», іноді зустрічалися за межами школи. Однак у школі все було по-іншому. Якщо ми зустрічалися, вона віталася зі мною лише тоді, коли нікого не було навколо. Усвідомивши це, я рідко намагалася привернути її увагу в межах школи. Я розуміла обмеженість нашої дружби.

Ймовірно, ми всі зазнавали болю від односторонньої або обмеженої дружби. Проте є й інший вид дружби, нічим не обмеженої. Цю дружбу ми маємо з рідними душами, які розділяють із нами життєву подорож.

Такими друзями були Давид і Йонатан. Йонатан був «одного духа» з Давидом і полюбив його, «як душу свою» (1Сам.18:1-3). Хоч Йонатан мав успадкувати престол після смерті свого батька Саула, він був вірний Давиду, якого обрав Бог. Йонатан навіть двічі допоміг Давиду врятуватися від смерті (19:1-6;20:1-42).

Йонатан і Давид були друзями попри всі негаразди, підтверджуючи істину, записану в книзі Приповістей: «Правдивий друг любить за всякого часу» (17:17). Їхня вірна дружба нагадує нам про наші люблячі взаємини з Богом (Ів.3:16;15:15). Завдяки такій дружбі поглиблюється наше розуміння Божої любові.

Подумайте: Кого ви вважаєте справжнім другом? Чому? Чи утішає вас думка, що Бог є нашим справжнім Другом?

Молитва: Небесний Отче, ми хочемо мати друзів. Будь ласка, відкрий двері для справжньої, міцної та богоцентричної дружби!

Елісон Кіеда, «Хліб наш насущний»

ЦИТАТИ

ДРУЖБА — ОДНА ДУША У ДВОХ ТІЛАХ.

УСІ ЛЮДИ СЛУХАЮТЬ, ЩО ТИ ГОВОРИШ, ДРУЗІ ЧУЮТЬ, ЩО ТИ ГОВОРИШ, СПРАВЖНІЙ ДРУГ ЧУЄ ТЕ, ПРО ЩО ТИ МОВЧИШ.

ДРУГ — ТОЙ, ХТО ЗНАЄ ПІСНЮ ТВОГО СЕРЦЯ Й МОЖЕ ДОСПІВАТИ ЇЇ, ЯКЩО ТИ ЗАБУДЕШ СЛОВА.

КРОСВОРД

ЗА КНИГОЮ ПРИПОВІСТЕЙ

Син Давида Соломон написав Книгу Приповістей, у якій найчастіше з усіх книг Біблії говориться про дружбу. Спробуйте здогадатися, які слова пропущені в біблійних віршах, за потреби — скористайтеся Біблією (в перекладі Івана Огієнка). Правильно виконавши завдання, ви дізнаєтеся, до чого Писання закликає людей, які хочуть мати друзів.

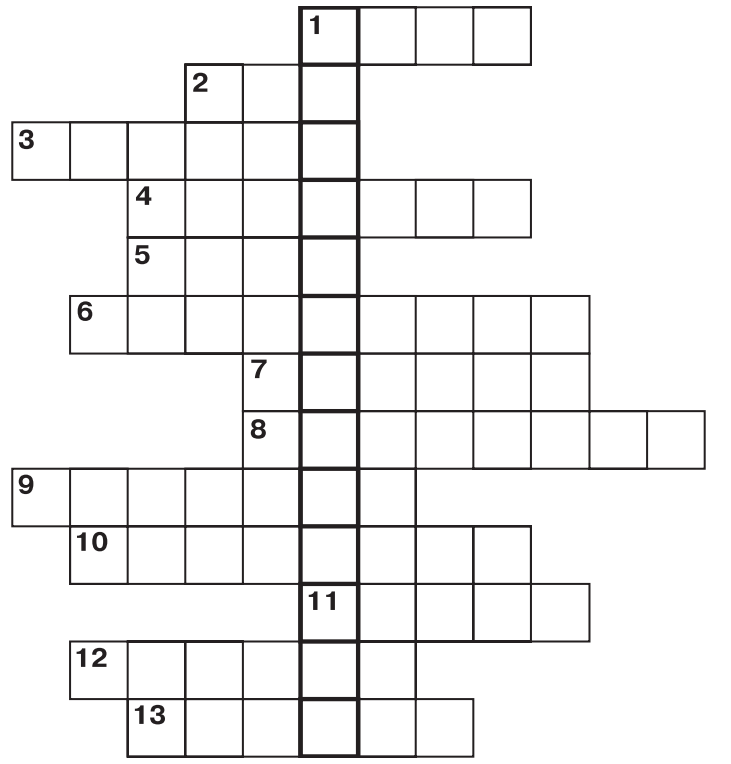

1. *Здержуй ногу свою від* **. . . .** *твого товариша, щоб тобою він не переситився, і не зненавидів тебе* ***(Пр.25:17)****.*

2. *Хто чистість серця кохає, той має хороше на устах, і другом йому буде* **. . .** ***(Пр.22:11)****.*

3. *Людина, що другові своєму підлещує, на стопах його* **. . . . . .** *ставить* ***(Пр.29:5)****.*

4. *Не* **. . . . . .** *із чоловіком гнівливим, і не ходи із людиною лютою* ***(Пр.22:24)****.*

5. *Як гострить залізо залізо, так гострить людина* **. . . .** *свого друга* ***(Пр.27:17).***

6. **. . . . . .** *підмовлює друга свого, і провадить його по недобрій дорозі* ***(Пр.16:29).***

7. *Правдивий друг* **. . . . . .** *за всякого часу, у недолі ж він робиться братом* ***(Пр.17:17).***

8. *Лукава людина сварки розсіває, а* **. . . . . .** *розділює друзів* ***(Пр.16:28).***

9. *Хто шукає любови* **. . . . . .** *ховає, хто ж про неї повторює, розгонює друзів* ***(Пр.17:9).***

10. *Бо бридить Господь* **. . . . . .,** *а з праведними в Нього дружба* ***(Пр.3:32).***

11. *Олива й кадило потішують* **. . . . .,** *і солодкий нам друг за душевну пораду* ***(Пр.27:9).***

12. *Хто з мудрими* **. . . . . .,** *той мудрим стає, а хто товаришує з безумним, той лиха набуде* ***(Пр.13:20).***

13. *Друга свого й друга* **. . . . . .** *свого не кидай* ***(Пр.27:10)****.*

ТЕСТ НА ЗНАННЯ СВОГО ДРУГА

Запросіть свого найкращого друга та попросіть когось із дорослих провести для вас тест, який покаже, наскільки багато ви знаєте один про одного. Можливо, це допоможе дізнатися більше й зміцнити вашу дружбу.

Один із друзів має вийти з кімнати, поки другий дає письмові відповіді на запитання одного з варіантів тесту. Потім перший повертається і дає усні відповіді на ці ж запитання. За кожен збіг зараховується один бал. Після цього друзі міняються місцями й відповідають на другий варіант запитань тесту.

ВАРІАНТ: #1

1. Як звати тата й маму твого друга?
2. Яке його хобі?
3. Чи знаєш ти напам'ять його номер телефону?
4. Його улюблена страва.
5. Його улюблена християнська пісня.

ВАРІАНТ: #2

1. Чи є у твого друга брати й сестри, чи можеш назвати їхні імена?
2. Улюблений предмет твого друга в школі.
3. Чи пам'ятаєш ти точну адресу свого друга (вулицю, номер будинку, номер квартири)?
4. Його улюблений колір.
5. Його улюблений герой Біблії.

Над сторінкою працювала Ольга МІЦЕВСЬКА

ДУХ СВЯТИЙ, УТІШИТЕЛЮ...

ДУХ СВЯТИЙ, УТІШИТЕЛЮ...

О Дух Святий, Утішителю,
Утіш мене, коли сльози ллю,
Що силою охолов,
Що втратив першу любов.

Утіш, коли плачу у відчаї
За зневажені почуття свої.
Бо любив я, як міг,
А отримав погордливий сміх.

Утіш, коли ранений,
Утіш, коли зраджений.
Утіш, благаю, в ту мить,
Як душа невимовно болить.

О Дух Святий, Утішителю,
Лише Тебе одного молю:
Даруй Свій цілющий лік
На кожен мій плач і крик.

Даруй мені милості,
Даруй мені плідності,
Щоб добрих діл виноград
Вкрашав мій життєвий сад.

Даруй мені вірності,
Даруй мені гідності
Тебе любити завжди —
І в радощах, і в біді.

О ДУХ СВЯТИЙ, МИ ВИННІ...

О Дух Святий, ми винні, тільки знаю,
Що Ти втішаєш серце в покаянні,
Його найглибші гоїш рани
Й уводиш, змучене, до раю.

Прошу Тебе, на всі людські провини
Впади з небес, мов полум'я зірниці,
Хай спалахнуть всіх душ в'язниці —
І осягне свободу дух людини.

О Дух Святий, немов небесний вихор,
Ти підхопи в'язничний попіл сірий,
Розвій його і весь туман невіри,
А з ними й наше всяке лихо.

Василь Мартинюк

Я ТИШУ П'Ю — НЕКТАР СВЯТИЙ...

Я тишу п'ю — нектар святий,
Вона з Творцем мене єднає.
Нема в ній світу суєти,
Що людські душі розоряє.
Утіха для душі від Тебе,
О мій Спасителю Благий!
Вона зливається із неба —
Її дарує Дух Святий.
Блаженство миру неземного
Лиш тільки Дух Святий дає,
З небес приносить від Святого —
І серце втишує моє.
Жадаю тиші я тієї –
Присутність бачу в ній Творця,
Його любові всеблагої,
Що з'єднує мене й Отця.
Тому й схиляюсь на коліна,
Щоб вдячність Богу принести.
До Батька йде Його дитина:
— О Тату, душу освяти!

Я ХОЧУ ВІРИТИ Й СЛУЖИТИ...

Я хочу вірити й служити
Спасителю — життя Він дав.
І з вдячністю для Нього жити —
Бо спас мене і оправдав.
Комусь предивним це здається
Й чудними всі мої слова.
В душі лукаво засміється,
Мовляв — то хвора голова.
Нехай мене він зневажає
За щирість слів моїх сповна,
Душа ж моя злом не страждає —
У неї радість неземна!
Дається радість з віри в Бога
Тим, хто лишив усе земне.
Хоч в душу і повзе тривога —
Святий Дух геть її жене.
Щодень схиляюсь на коліна,
Щоб вдячність Богу принести
За Дух Святий, за переміну,
За шлях до вічної мети.

Петро Романюк

КРОСВОРД

По вертикалі:

1. Ким Христос назвав Ірода? **2.**Супутник апостола Павла в Нікополі. **3.**Місто, у якому євреї справили Пасху, перейшли Йордан. **5.**Одна із історичних книг Біблії. **6.**Суддя Ізраїлю. **8.** Апостол Павло побачив в Атенах ... незнаному Богові. **9.**Господь у видінні покликав апостола Павла з Троади в ... **13.**Він чоловік праведний. **14.**Торець Всесвіту. **17.**Царство Боже не ... і питво. **18.**Столиця Сирії в давнину. **20.**Місто біля Бет-Ела і Сихема. **23.**Син Єфрема, предок Ісуса Навина. **24.**Острів, на якому побував апостол Павло.

По горизонталі:

3.Потрібно учинити ... плід покаяння. **4.**Місто пальм. **7.**«Сини громові». **10.**Місце поховання Маріам. **11.**Аморейське місто (Єг.15:39). **12.**Авраамів племінник. **15.**Ідол, якому вклонявся пан Наамана. **16.**Те, чого не видно у своєму оці. **19.**Дочка Целофхада. **21.**Авесаломів батько. **22.**Як називали Симеона, учителя в Антіохії. **25.**Йонатанів син, а внук Саулів. **26.**Велике красиве дерево, відоме Якову. **27.**Місто, у якому за словом апостола Павла Бог оздоровив кривого.

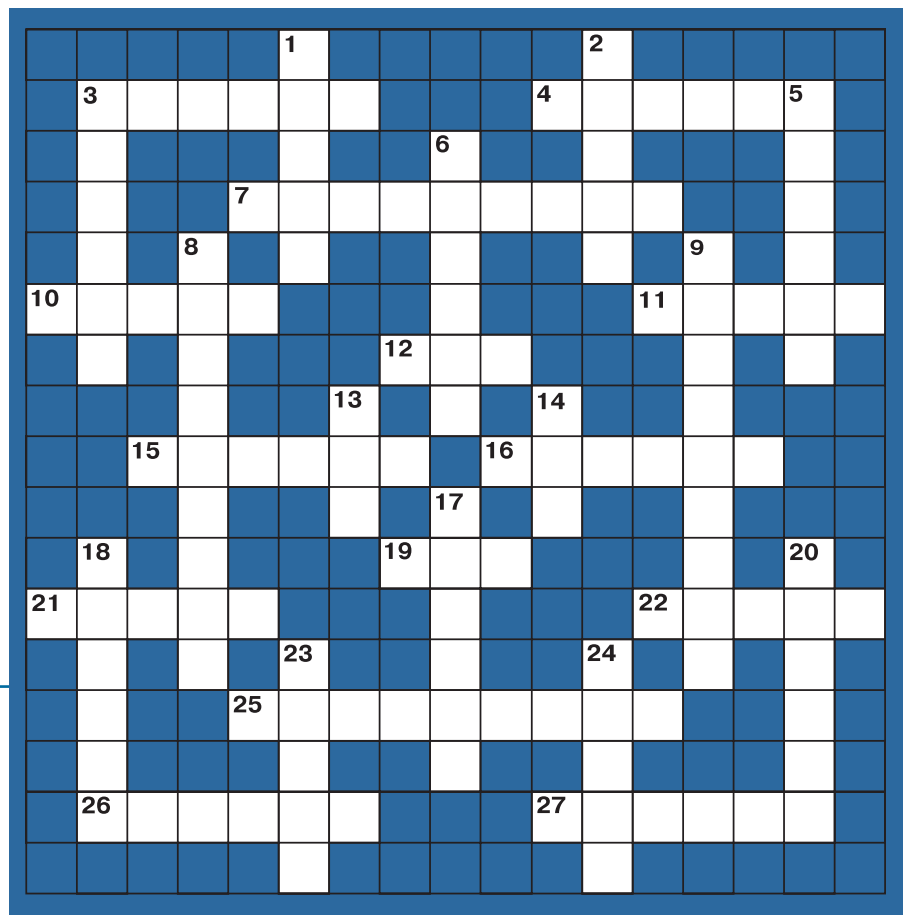

Відповіді на кросворд, розміщений у №5 (травень), 2021р.

По горизонталі:

5.Сіван. 6.Павук. 9.Сівма. 11.Етбаал. 12.Ітурея. 13.Газа. 15.Сіль. 16.Онікс. 17.Лівна. 20.Гріх. 22.Етам. 25.Состен. 26.Пергія. 27.Авана. 29.Голан. 30.Потоп.

По вертикалі:

1.Гілеад. 2.Тарс. 3.Кана. 4.Субота. 7.Аввім. 8.Страх. 10.Берло. 14.Аднах. 15.Сонце. 18.Арнон. 19.Лахіш. 21.Гаман. 23.Гедеон. 24.Легіон. 27.Агар. 28.Азот.

МАНІФЕСТ РАДИ ЦЕРКОВ НА ЗАХИСТ ПРАВ ДІТЕЙ І СІМЕЙ

Кожна людина має право на гідне життя в люблячій сім'ї. Життя — від природного зачаття до природньої смерті. Це не людська примха й не буква закону, це Божий задум.

Бог створив нас за Своїм образом, отже, кожен із нас покликаний до єдності з Ним, а також до єдності з тими, кого Бог також створив у Своїй любові. Одна з найбільших цінностей кожної країни — це здорові та міцні сім'ї. Саме вони є запорукою зрілого й мудрого суспільства.

Сім'ї, у яких дружина й чоловік впевнені, що одне в одному вони мають захист і безпеку. Де кожен відчуває, що родина його чекає, любить і надихає. Де діти знають, що можуть бути відвертими зі своїми батьками й розповідати й запитувати про все.

На жаль, статистика розлучень і випадків домашнього насилля загрозлива, а пандемія лише поглибила ці проблеми. Вони є причиною невиліковних травм не лише для подружжя, але й для дітей. Травмовані особи несуть свої страхи й біль у доросле життя.

На наше переконання, піклування про сім'ї має стати національним пріоритетом. Бо демографічна криза — це реальна біда українського сьогодення. Для кого здійснюються реформи, якщо за одне-два покоління в Україні не залишиться тих, хто буде тут жити й працювати?

Сім'ї не повинні боятися народжувати через відсутність належного соціального захисту й відчуття нестабільності. Підготовка до сімейного життя має стати невід'ємним складником шкільного навчання та виховання. Відтак отримані в школі знання сприятимуть створенню здорової сім'ї.

Київ, 6 червня 2021 року

Газета друкується на добровільні пожертви і розповсюджується безкоштовно
Пожертви на газету надсилайте: Релігійна організація «Християнська місія «Голос надії»
УВАГА, змінився розрахунковий номер:
UA163034400000026004055523822 в Приватбанку м.Луцька
МФО №303440, код 13359754
або на адресу місії поштовим переказом з поміткою: **«На газету»**
Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються
Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються
При передруку матеріалів посилання на газету
«ГОЛОС НАДІЇ» **обов'язкове**

Виходить щомісяця

Засновники: місія «ГОЛОС НАДІЇ»,
обласна Пресвітерська рада церков ХВЄП Волині.
Тираж: 6700 примірників
Реєстраційний номер: ВЛ 030 від 10 березня 1994 р.
Редактор: Юрій ТРОЦЬ
Адреса: вул. Вороніхіна, 14а, м. Луцьк, Україна, 43020
Телефон: 0332-25-44-06
E-mail: golosnadiyi@gmail.com
www.voice.org.ua

Віддруковано: видавництво «А-Прінт», м.Тернопіль, тел.(0352)-52-27-37, http://a-print.com.ua
Замовлення № 632